

14

ג'רמי מטקו מקונו

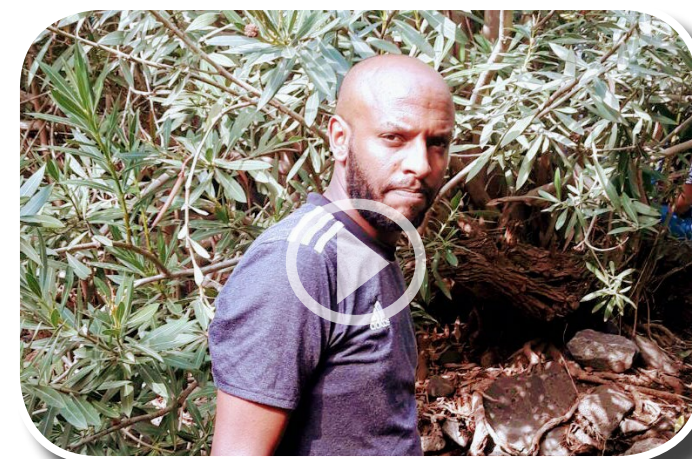
שמי ג'רמה אדם מטקו מקונו, נשוי + ילד. נולדתי באתיופיה באזור גונדר בוואבה, החלק הצפוני של אתיופיה. אבי ז"ל - מטקו מקונו, ואמי מורתי - בטמוט טרקי ז"ל. אני הייתי בן הזקונים ומעלי עשרה אחים - תשע בנים ואחות אחת.

אני זוכר שמקטנות היו הורי ובני משפחתי מדברים על ירוסלם, היו הרבה סיפורים בהקשר הזה. תמיד היינו מובדלים משכנו הלא יהודים, הקפדנו על מאכלים כשרים וכו', והכל היה סביב הגשמת חלום העלייה לירושלים. כך חיינו התנהלו, כל יום ציפינו וחיכינו שהחלום יתגשם.

בהיותי בן שש בתחילת 1984 עזבנו את הכפר. כשהתחיל גל העזיבה ו"ביתא ישראל" התחילו לעזוב את הכפרים ואת הבתים, גם בני הקהילה אצלו התחילו למכור את רכושם לגויים. אבי מטקו החליט לשלוח לדרך שלושה אחים שיצאו לפנינו, וזאת על מנת להגדיל את סיכויי ההשרדות במסע שעומד לפנינו. זוהי דרך לא מוכרת ועם הרבה סכנות. אחיי לא רצו, אך אבא ביקש מהם ואמר שזוהי הדרך הטובה ביותר. חודש לאחר שיצאו אחיי, הצטרפנו למסע של בערך שישים משפחות. בחודש הזה מכרנו את כל מה שהיה לנו.

היה קשה מאד לעזוב את האדמות שלך, למכור את כל הרכוש שלך, כשאתה

התוצאות אנו רואים כבר עכשיו ובטח גם שנים קדימה. אחת הדוגמאות הטובות לכך היא התפיסה והשינוי שמשטרת ישראל מובילה כלפי הקהילה האתיופית בהובלתו של רפ"ק שי יאסו. לסיום, ברצוני לומר כי רק באחדות בינינו, בעזרה הדדית ובפרגון אמיתי, אנחנו נעשה את השינוי ונגיע למחוז חפצנו.

סרוק לצפייה בסרט זה

באמת לא יודע מה מחכה לך בהמשך הדרך, מי יזכה להגיע לירושלים. היום אני נדהם מקבלת ההחלטות האלו על ידי אבי. איך בכלל חישב את סיכון המשפחה? לכמה כוח אמונה, אהבה ורצון הוא נדרש. עד סוף ימי אתקשה להאמין, אך המציאות הוכיחה כי קהילה שלימה עזבה הכל. היא שילמה מחיר יקר ביותר - יש משפחות שנכחדו לגמרי, יש משפחות שאיבדו אב, אם או שניהם, הורים שקברו את ילדיהם. יש היום רבים מבני הקהילה שעשו את המסע עם פוסט טראומה, יש הרבה עם צלקות בגוף ובנפש, אך עשו זאת.

בערך בגיל שש, כאמור, יצאתי עם משפחתי לדרך. אין מדריך, אין מפה, אין עזרה, חוץ מהאמונה והתקווה בעומק הנשמה. ההשגה הזו שבני הקהילה זכו, מלמדת על קהילה עם ערכים ועזרה לזולת, מסירות נפש לבורא עולם, קהילה ששמרה בקנאות רבה על הדת שלה, על שמירת שבת, טהרת משפחה, ברית מילה, ועברה דרך קשה וארוכה מלאת מכאוב ומוות כדי להגשים חלום בן אלפיים שנה שהיה מוטמע עמוק בנשמה.

אף אחד מ"ביתא ישראל" לא פחד להקריב את עצמו ואת כל משפחתו, המכשולים שעמדו בפנינו לא עצרו את בני הקהילה מלהגשים את החלום.

הדרך לירושלים עברה דרך סודן ברעב, בצמא, בפחד תמידי, חוסר שינה, מחלות, חרדות, חיות רעות - כל אלו רק חלק מהמכשולים בדרך לארץ ישראל. זכור לי מקרה שבדרך הגיעו אלינו שלושה אנשים שנראו בסדר גמור וקיימנו עמם הכנסת אורחים עם האמצעים הדלים שהיו ברשותנו. לאחר שלושה ימים זיהינו את גופותיהם מוטלות בצד הדרך, לאחר שצבא סודן חיסל אותם. הם היו בחורים שהתארחו אצלנו והמתינו בצידי הדרך על מנת לשדוד ולפגוע בנו, אך הצבא פגע בהם.

זו הייתה דרך קשה ומפרכת של למעלה מאלף קילומטרים מסע רגלי, ללא אמצעי תחבורה, אך בנס ובהשגחה של בורא עולם כל משפחתי הגיעה לאדמת סודן. בגבול סודן המתינו משאיות שנשכרו על ידי הצלב האדום, והם העבירו אותנו למחנות פליטים. משפחתי נשלחה למחנה "אמרקובה", מחנה מאד מאד

צפוף. ואכן לא עבר זמן רב, ומרוב צפיפות, חוסר ניקיון והגיינה התפרצה מגפה קשה במחנה הפליטים. הרבה מבני הקהילה נפטרו, ולא היה יום בלי לוויית. היו ימים שבהם היו עשרים לוויית! לאחר מאמץ רב קיבלו בני הקהילה חלקה יהודית מובדלת מהגויים.

לאחי הבכור נפטרו שישה ילדים כתוצאה מהמגפה, לאחי השני נפטר בן שהיה בן שלוש כתוצאה מתת תזונה. אין משפחה מבני הקהילה שלא הגיעו אליה המוות או המחלה, הייתה תקופה מאד קשה, ובעיקר קשה היה אי הודאות מה יקרה, היינו בפחד ובחרדות אם באמת נגיע לירושלים. על אף כל זאת, לא אבדה התקווה מקרב בני הקהילה, וכולם הקפידו להתפלל, לשמור את השבת, לשמור על טהרת המשפחה, לשמור על איסור אכילת טרף. וכל זה בסודן שאין בה מה לאכול.

מצפים לעליה בסודן. באדיבות בית התפוצות

על אדמת סודן גויס אבי מורי מטקו בדרך לא דרך למוסד הישראלי, בסודיות מוחלטת. תפקידו היה לרכז את כל הכספים שהגיעו מה"צלב האדום" או מארגוני סיוע, לאסוף אותם מנקודה שנקבעה מראש, ולדאוג להביא אותם ולחלק לבני

הקהילה, כל אחד על פי מספר הנפשות שבמשפחתו. אבי גם ריכז בני נוער וקבוצות כדי להעביר אותם למקום מוסכם, לשם חברו פעילי מוסד שהעבירו אותם לאניות.

ברצוני לציין, כי באדמת סודן גויסו למוסד רבים מבני הקהילה, כיון שהמוסד הגיע למבוי סתום שלא אפשר להם לפעול בבטחה והגביל את תנועתם, וכן כי הם לא הכירו את אדמת סודן ואורחות החיים שם, וגם צבע עורם הבהיר הקשה על פעילותם במקום. מסיבות אלו הם החליטו להיעזר ביוצאי הקהילה.

מדובר היה בהסכם ובהבטחה מצד אנשי המוסד כלפי הקהילה, הסכם של כבוד ללא מסמכים. בארץ אבא ועוד רבים מבני הקהילה הוכרו על ידי המוסד וקיבלו תעודת הוקרה על תרומתם לעלייה, במעמד ראש הממשלה ובכירי המוסד בהווה ובעבר. אבי מורי לא זכה להיות בטקס, אך אני ואחי קיבלנו בשמו את תעודת ההוקרה.

ב – 12.11.1984, בשעה טובה ומבורכת, הגענו סוף סוף לארץ ונחתנו בנתב"ג. אי אפשר לתאר ולכתוב את ההרגשה שלנו לאחר מסע של שנתיים בדרך לא דרך. אני בן שמונה, נוגע באדמת הקודש, איזו התפרצות של שמחה, כמה דמעות, איך בדיוק מודים לבורא עולם שללא השגחתו אף אחד לא היה שורד את המסע? הדרך מאתיופיה לסודן ארכה חודשיים, היו קבוצות שנתפסו בגבול והוחזרו לנקודת ההתחלה במקרה הטוב. לחיות בארץ אויב, ארץ מפחידה ארץ מלאת מחלות, מלאת רעה ושנאה שיש לסודנים כלפיה. למעלה מארבעת אלפים איש לא זכו להגיע לארץ ונקברו באדמת סודן או בדרך. רק בעזרת ההשגחה ובזכות אבות שעמדה לנו זכינה להגיע לירושלים ולהתאחד עם אחינו בני ישראל.

משפחתי נשלחה תחילה למרכז קליטה כפר סבא. בני הנוער הלכו לאולפן והתחילו ללמוד את השפה, היה קשה בהתחלה, אך כעבור חודשיים כבר התחלתי לקלוט את השפה. להורים שלי ולאחיי הגדולים הייתה הקליטה הרבה יותר קשה. הסתגלות לאורח חיים שונה וחדש זה אתגר בפני עצמו. עד היום יש מבני הקהילה שסובלים מקשיי שפה וקליטה. לאחר שנה עברתי עם משפחתי

לדירת עמידר ברעננה. בסך הכול שלושה אחים ואבא הגענו. קיבלנו בית שלושה חדרים קטן מאד לשמונה נפשות, אך זה היה מספק ותודה רבה על מה שיש.

לאחר שנה בבית, החליט אבא לשלוח את אחי הגדולים לפנימייה. אני הגעתי לארץ בגיל שמונה, וישר נכנסתי לכיתה בבית ספר בשכונה. החברים קיבלו אותנו יפה ועזרו לנו הרבה. לא אשכח שעברנו לדירה ביום שישי, וכל השכנים בשכונה התארגנו מהר וכל מה שלא היה בבית הביאו הכל מכל כל.

כשהלכתי לבית הספר, כל אחד מהחברים בכיתה דאג לקנות לי את הציוד של בית הספר. המורה הצמידה לי חבר אשר ליווה אותי ועזר לי בקליטה בכיתה ובבית הספר. עד היום אנחנו חברים טובים.

תקופת הלימודים ביסודי הייתה קשה מאד עבורי. בהגיעי לתיכון היה לי הרבה יותר קל. בכיתה ח' נבחרתי בבית הספר להציג בתחרות חידון תנ"ך. למדתי בתיכון "כפר בתיה", ובכיתה י' עברתי לבית ספר מקצועי "עמל", שם למדתי מנהל מוסכים ורכשתי תעודת מקצוע הכוללת ניהול מוסך הנדסי.

מגיל ארבע עשרה עבדתי בחופש הגדול, וכך עזרתי לעצמי ובעיקר למשפחתי. ב - 17.7.1997 התגייסתי לצבא. גויסתי למג"ב, אחי הגדול שירת במג"ב ואני מאד רציתי להגיע לשם גם. מהר מאד, בסיום טירונות, נבחרתי למצטיין פלוגתי, יצאתי לגיבוש מכ"ם שעברתי בהצלחה ולאחר שמונה חודשים בצבא נעשיתי מפקד. הגעתי לפלוגה מבצעית במג"ב מרכז, הנמצאת בסמוך לקלקיליה ליד קיבוץ אייל, ומיד השתלבתי בתור מ"כ בפלוגה.

לאחר חודשיים בפלוגה, יצאתי לגיבוש ימ"ס. לאחר ארבעה ימים של גיבוש עברתי בהצלחה, אך לא קיבלו אותי ליחידה. לא ידעתי שאחי הגדול שמשרת במג"ב נמצא בימ"ס, וסירבו ששני אחים ישרתו ביחידה מסוכנת. הוחלט על ידי מפקד הבסיס שאני אעשה הכשרה לקורס מדריך ללוחמה בטרור. בהיותי בסדיר ביצעתי עוד הכשרות קורס מכ"ם, קורס מדריך כושר קרבי, קורס יס"מ, קורס בילוש, והייתי מצטיין הקורס בקורס יסמ"ג.

בשנת 2000 סיימתי את שרותי הסדיר וחתמתי קבע במג"ב מרכז. מיד זומנתי על ידי מפקד יחידת 'אלמוג', אבי אטלן, להצטרף ליחידה ולהיות מפקד מחלקה, מפק"צ. בגיל עשרים ושלוש הוחלט על ידי מפקד המרחב דאז שאשמש ואהיה על תקן קצין, וכך בחמש השנים הבאות שלי שימשתי כמפקד צוות לחמישה עשר לוחמים, כולם, חוץ ממני, צברים. היו לי הרבה הצלחות, נבחרתי שלוש פעמים למצטיין מחוזי, והצוות שלי היו לו הרבה הצלחות בהיותי מפקד הצוות.

בשבת בתאריך 9.3.2002 נשארתי קצין תורן ביחידה. בסך הכל היינו שנים עשר לוחמים ביחידה. בשל התקופה הקשה ששררה במדינה - גל פיגועים ומחיר דמים גבוה - הוחלט שכל יחידה תקבל אזור לאחריותה. אזור הפעילות שלנו היה בעיר נתניה. בשעה 14:00 יצאנו כל הכוח לעיר נתניה, ולאחר תדרוך פיזרתי את הלוחמים שלי בצירי הגישה לעיר. בצוות שלי היו שני לוחמים - יניב אלוף ונהג הכוח איתן פרחי. החלטתי להיות במרכז העיר, וזאת כדי שיהיה לי קל יותר לשלוט בכוחות הנוספים שיש לרשותי.

בשעה 18:00 הוכרז 'קוד פגיון', האומר שיש חדירת מחבלים לשטחנו. מיד החלטתי לכנס את שלושת הצוותים שלי. לאחר חידוד הנחיות והוראות, קיבל כל צוות אחריות לגזרה. בשעה 19:30 קבלתי שיחה לפלאפון האישי שלי מעמדת חפ"ק, מהצד השני איש שב"כ שהודיע לי שיש שני מחבלים אשר הצליחו לעבור את כל המחסומים והמכשולים והם בדרכם לבצע פיגוע בנתניה.

מרגע קבלת ההודעה נכנסתי לדיאלוג עם עצמי האם לספר את המידע שיש לי לכוח ואיך בדיוק הם יגיבו. מהר מאד החלטתי לספר להם באופן הדרגתי, אם יהיו מחבלים איך נגיב וכו', בזמן הזה החלטתי החלטה גורלית עבורי ופניתי בתפילה לבורא עולם וביקשתי ממנו שאם נגזר עלי למות, אני רוצה להרוג אותם בידי ולמות בקרב. החלטתי להקריב את עצמי על אף הסכנה והפחד שאחז בי, בכל מחיר אני מוסר את נפשי להגנת המולדת ולהציל כמה שיותר יהודים.

בשעה 19:55 נשמע צרור יריות חזק ביותר בעיר אשר הפר את השקט והשלווה. היינו יחסית רחוקים ממקום הפיגוע, אך הרעש נשמע בבירור. מיד

נתתי פקודה לנסוע לכיוון מקורות הירי. הקשר המשטרתי הודיע שיש מחבלים ברחוב גד מכנס, אזור המלונות בנתניה. תוך מספר שניות הגענו לכיכר העיר. מאחר ומדובר היה במוצ"ש, הכיכר הייתה סגורה לרכבים. הגענו למקום הכי קרוב שהיה ניתן להגיע.

מרגע זה אני לא יודע מה קרה, אבל אני אומר זאת כל הזמן, זה לא אני, אבל ממש לא אני, שיודע שיש מחבלים ונותן הנחיות ומוביל את הכוח להיתקלות פנים מול פנים עם האויב, בשלוח וברוגע ששידרתי כל הזמן, ואני מבקש מבורא עולם שרק אני אמות, שתהיה לי את הזכות למות בקרב, את הזכות להגיב והזכות למסור את נפשי בהגנה על הארץ. כל הזמן הזה אני מוביל את יניב אלוף ואיתן פרחי, אני נותן להם הוראות ברורות שבשום מקרה שמישהו מאיתנו ייפגע אין להגיש עזרה, רק אחרי שאנחנו מחסלים את המחבלים, ואני נותן פקודה שבמידה ונזהה אותם נסתער עד שנחסל אותם.

כשהגענו למקום הפיגוע הבחנו בהרבה אנשים צועקים לעזרה, הרבה פצועים, אך ברקע המשכתי לשמוע מקורות ירי. אציין שכשמדובר בלילה, הראות גרועה והזיהוי קשה יותר. נתתי פקודה לכוח להמשיך לחתור למגע וביקשתי מהמסוק המשטרתי שייתן לי חיפוי אווירי ויסרוק לכיוון הים. הכוח בפיקודי סרק את כל הרחוב בצורה מאובטחת, כל הזמן הזה הייתי חד וברור, אין פחד. לא יודע מאיפה זה בא לי, אני רק מתקדם קדימה.

כשהגעתי לסוף רחוב גד מכנס, החלטתי שאני עוצר, והתחלתי לחשוב איפה המחבלים מסתתרים. רעש הירי הופסק. בחיים שלי לא ידעתי שהשקט הוא הדבר הכי מפחיד. כל זמן שהיה רעש, ידעתי שיש מחבלים והלכנו קדימה, אך כשנהיה שקט, הפחד חזר - מה עכשיו, מאיפה יצאו ומה מחכה לך מעבר לפינה?

תוך כדי שאני חושב על הצעדים הבאים שלי, יצא בחור מהשיח הסמוך אלי עם אקדח ביד, כולו רועד. לקחתי ממנו את האקדח, ביצעתי פריקה מהירה שלו, ולאחר ששאלתי אותו ענה לי בגמגום שהמחבלים מסתתרים מאחורי בית המלון 'בלו וייס'. ראיתי אותם ומיד הוריתי ללוחמים "היכנו למגע" והוריתי על סריקה

ולפי העדות שקיבלתי בדרך, אמורים להיות שלושה מחבלים לבושים מדי צה"ל, אז מה עושה בחור מזוקן לבוש שחור-לבן חרדי?

החלטתי להיכנס לתוך הפתח, פתחתי בכריעה והבחנתי בקנה של אם 16 מכוון ממש לפני שולי. כיוונתי את הנשק שלי לפנים שלו ועינינו נפגשו לשנייה. זכור לי בחור צעיר מגולח מחייך לעברי, והוא מיד לחץ על ההדק. קיבלתי רשף חזק לפנים, האוזניים שלי נאטמו מהרעש של הירי, אך לאחר מספר שניות הבנתי שאני חי, כן חי, ואני בהכרה מלאה, ואז לחצתי על ההדק שלי ולא הפסקתי לירות בקצב מטורף, רק אני יורה וכל גופו מתנועע והוא צועק "אל אכבר, אל אכבר".

יניב שהבין שהירות מלמטה, הגיע והצטרף לירי, עד שהפסקתי לשמוע אותם צועקים. הוריתי ליניב להפסיק לירות, סוף סוף, ברוך ה', המחבלים מחוסלים. פתחתי את הקשר והתפרצתי "עדיפות קשר, עדיפות קשר", "כאן מפקד צוות 54 מודיע על היתקלות עם מחבלים וחסולם. יש. נצור נשק ואנחנו נמצאים מאחורי מלון בלו וייס סוף הטיילת".

שני הלוחמים שלי, יניב ואיתן, הגיעו לגרם המדרגות והתמקמו, אני הגעתי ועמדתי מתחת לגרם המדרגות. הלוחמים שלי נמצאים שלושה מטרים למעלה ממני, ואני מבין שנוצר נתק בקשר עין רצוף חשוב. יניב צעק לעברי מספר פעמים שהוא מזהה מקורות ירי והוא מרגיש את הכדורים שורקים לו ליד האוזן, בשלב זה אני נותן פקודה לאיתן וליניב לירות לכיוון מקורות הירי.

אני, שהייתי למטה, החלטתי לנצל אדניות שעמדו שם כדי להתקדם ולשפר עמדה, אך פתאום הרגליים שלי לא מסוגלות לזוז. אני מסתכל ימינה ומבחין באדם לבוש חולצה לבנה חלקה עם זקן לבן האומר לי "תסתכל שמאלה, תסתכל שמאלה!"

מיד אני פונה שמאלה ומבחין באדם שמסתתר ורק רואה את הגב שלו, וזו התמונה הראשונה שאני רואה. הוא תופס אדם נוסף לבוש חולצה לבנה, מכנס שחור, מזוקן ועם כובע שחור. הראש שלו שמוט והעיניים סגורות. הדופק שלי עלה למאה עשרים, לא ביצעתי מיד ירי כי הבחור לבש חולצה לבנה והיה מזוקן,

הגבורה 'אות המופת' בטקס שנערך בירושלים. אני והלוחמים שלי קיבלנו את אות המופת. זומנתי ופגשתי את ראש ממשלת ישראל מר אריאל שרון וקיבלתי מכתב הערכה ותודה אישית ממנו. נבחרתי בשנה זו לשוטר מצטיין. אירוע הפיגוע במלון שוחזר, ויש סרט שכל חיילי מג"ב ומשטרת ישראל לומדים ממנו בכל המגמות וההכשרות, מדור קצינים, קורס מפקדים בכיר, ואני מוזמן ונותן הרצאות.

ב-31.4.2015 נפלה זכות גדולה בחלקי ביחד עם רעייתי עטרה, זכינו ותרמנו ספר תורה לבית כנסת "יאיר ברוך" לרב משה ברוך בעיר אשדוד. היה אירוע מרגש ביותר, השתתפו בהכנסת ספר התורה הזה מעל אלף איש, חברי כנסת וראש העיר אשדוד. מדובר בספר תורה מהודר שנתרם לטובת הקהילה של יוצאי אתיופיה.

היום אני משמש כמפקד מש"ק באור יהודה, תפקיד מאתגר ונותן הרבה תקווה לקהילה שלי, וזאת על מנת לקשר ולצמצם פערים תרבותיים, ואני אוזן קשבת לקהילה ולשוטרים בתחנה. יש לי את הזכות והכבוד לאחר גלות של יותר מאלפיים שנה, אני גרמיה, בנם של מטקו ז"ל ובטמוט ז"ל מקונן, זכיתי לעלות לירושלים ולהגן על ארץ אבותינו, זו זכות גדולה שאני מגן ומשרת במשטרת ישראל. תודה לך בורא עולם על הכל.

כוחות רבים מוזרמים למקום, צוותי הצלה, כוחות ימ"מ ופיקוד המחוז. ביצעתי פריקה ללוחמים שלי, ואז הבחנתי במפקד היחידה. כשהבחנתי בו, חזרתי להיות ג'רמי, פתאום עזב אותי הכוח והתחלתי לבכות ולבכות, כל הגוף רעד לי. לקחו אותי לרכב ההצלה והפשיטו אותי, כי היו בטוחים שנפגעתי, אך הם לא מצאו כלום בגופי. שוב ושוב עשה הרופא סריקה ולא הבחין בכלום. גם השוטרים יצאו ללא פגע. אין נפגעים מכוחותינו כלל.

בורא העולם שמר עלי. לכל אחד מהלוחמים היו בטוח זכויות. אני, ג'רמי, נולדתי ביום שבת. הפיגוע התרחש במלון ביום השבת. איזו מקריות של דברים, רק ההשגחה העליונה יכולה לסדר שהדברים יהיו בצורה מופלאה כזו. אני מודה לאבא שבשמים על הזכות שנפלה בחלקי שחזרנו כולנו בריאים ושלמים על אף הסכנות שהיו בדרכנו.

לאחר שלושה חודשים הגעתי לוועדת עיטורים, בחדר ישבו שנים-עשר ניצבים של משטרת ישראל, ולאחר תחקור האירוע הוחלט לתת לנו את עיטור

15

רמי מספין דסטה

ילדות באתיופיה

נולדתי בכפר גיינה במחוז גונדר, גדלתי במשפחה מאד מבוססת. סבא של אבי, מהרי אליאס, הוא זה שהקים את הכפר. הוא פנה לראס גוגסה, שליט האזור, וביקש ממנו להקים את ביתו בגיינה. ראס גוגסה, שהתרשם כי אבא מהרי יכול לנהל לא רק את הכפר אלא כפרים נוספים, החליט לתת לו את דרגת "בלטה" - כינוי שניתן לאישים חשובים, כמו מעמד אצולה באירופה. להלן תיאור מספרו של וובה אקלה אבתי בג'או ללג יבג'או, וכן חלקים מהסיפורים שאבי מספר לי:

כפר גיינה הינו כפר יהודי שחיו בו יותר משמונים משפחות, סביבו מספר כפרים נוצריים. העיסוק העיקרי של אנשי הכפר היה חקלאות, אך היו גם משפחות שלא היה להן אדמות והן התעסקו בעבודות יד כמו אריגה, נפחות וכו'. ילדי כפר, מיד כשהיו מגיעים לגיל שיכולים לסייע בשמירה על הצאן או בעבודה חקלאית, ישר נשלחו לעבוד יחד עם הוריהם.

אבי, מנאלבך דסטה, אשר הבין את חשיבותה ותרומתה של ההשכלה וכן בשל היכולת הכלכלית שלו, שלח את כל ילדיו ללימודים. כמו אחיי הגדולים, גם אני נשלחתי לבית הספר. זאת הייתה התקופה היפה ביותר בילדותי. עד כיתה ו'

סרוק לצפיה בסרט זה

